

[Brusvang.]

er urealistisk at tro, at man kan bevare et dobbeltmandat på lang tid, for hvem skulle være i stand til både at klare alle disse spørgsmål i EF og samtidig passe et almindeligt folketingsmandat herhjemme? Det er ikke realistisk.

Op så til afslutning blot dette. Jeg synes, at det spørgsmål, man skal stille sig selv, når man jordnært skal vurdere det, der er kommet ud af vores EF-samarbejde og vort medlemskab, er: ville problemerne vedrørende inflation, valuta, arbejdsløshed have været mindre, hvis Danmark havde stået uden for EF? Jeg tror, at de, der har indsigt i disse forhold, ganske klart og realistisk erkender, at det ville de ikke have været. EF har tværtimod givet os nye og bedre redskaber til løsning af disse særlige og tunge problemer.

Steen Folke (VS):

Der er gået godt 3 år siden den folkeafstemning, som beseglede Danmarks tilslutning til EF. De 3 år har klædt EF-tilhængerens propaganda om tilslutningens velsignelser af til skindet. Den krise, som i det sidste års tid har udviklet sig i Danmark, skyldes ikke primært den danske tilslutning til EF, men medlemskabet har ikke formået at hindre eller mildne krisen, snarere tværtimod.

De grundlæggende årsager til krisen ligger i selve det kapitalistiske system, men krisen er slået særlig stærkt igennem i en række af de lande, der er tilsluttet EF, og ikke mindst i Danmark. En tilstand af samtidig stagnation med arbejdsløshed og inflation, den såkaldte stagflation, er et fælles træk for de fleste højt udviklede kapitalistiske lande. I Danmark har EF-medlemskabet utvivlsomt medvirket til inflationen, f.eks. på fødevarerområdet og jordpriserne. Om arbejdsløsheden ville have været mindre, hvis Danmark var forblevet uden for EF, kan være vanskeligt at afgøre, men det er givet, at EF-medlemskabet reducerer den danske regerings manøvreremuligheder i kampen mod arbejdsløsheden, mod inflationen og mod krisen i det hele taget.

Selv i landbrugssektoren har det vist sig, at EF-medlemskabet ikke bragte de velsignelser, som tilhængerne påstod og håbede på. Udviklingen i jord- og ejendomspriserne

har vanskeliggjort generationsskiftet, og afsætningsvilkårene for den danske landbrugs-eksport har langtfra levet op til forventningerne. Forårets landbrugsforlig, som bl.a. gav England en række taktisk motiverede indrømmelser forud for den engelske folkeafstemning, var en bitter pille at sluge for mange danske landmænd.

Man kan også nævne fiskeriet, hvor problemerne jo ikke just er løst på grund af EF-medlemskabet, men hvor vi har set den mest vanvittige destruktion af konsumfisk som følge af de mindsteprisordninger, som medlemskabet af EF indebærer.

Men selv om mange EF-tilhængere især blandt landmændene og måske blandt fiskerne er blevet skuffet over udviklingen efter Danmarks tilslutning til EF, betyder det ikke, at der ikke er nogle, som er godt tilfredse. Først og fremmest kapitalejerne. De har nemlig profiteret af medlemskabet, ikke alle sammen, men nok flertallet og i hvert fald de mest betydende. Dels har de høstet en umiddelbar gevinst bl.a. på børsen, men de har først og fremmest styrket deres position på længere sigt. Den frie bevægelighed for arbejdskraft, kapital og varer er i kapitalejernes interesse. Den gradvise opbygning af en overnational EF-stat styrker kapitalejerne som klasse over for arbejderklassen. Dette er den egentlige grund til det danske medlemskab af EF. Det er grunden til tilslutningen, og det er grunden til det fortsatte medlemskab trods skuffelse og trods krise.

Der er ikke tale om nogle uduelige politikere, der ikke forstår nationens sande interesser. Der er tale om en stat og dermed om et folketing, der varetager kapitalens velforståede interesser i denne som i andre sager, og det indebærer bl.a. medlemskab af EF.

Den kapitalistiske verdens krise har naturligvis betydet, at det har været vanskeligt for EF at holde sammen. Man har bestræbt sig på at komme længere i retning af integration, statslig integration, i retning af harmoniseringer på en række områder og i retning af opbygningen af en overnational stat. Alt dette gøres i varetægelse af nogle langsigtede fælles kapitalinteresser, men krisen betyder, at de enkelte stater lægger stor vægt i den aktuelle situation på at forsvare deres nationale kapitalers eksistens,